

Baselin matkakertomus

Minna Tappola, Katja Hohti ja Teemu Turunen kertovat ensikertalaisten kokemuksia piekien ihmisten Europa Treffen - tapahtumasta, joka tänä vuonna pidettiin kauniissa Baselissa Sveitsissä. Säät suosivat tapahtumaa edeltävinä viikkoina rankkasateista kärsinyttä kaupunkia. Tähän oli syynsä: Sveitsin klubin pj. Christian Senft soitti Suomeen ja pyysi suomalaisia tuomaan kauniin sään mukanaan. Nämä teimme, mutta toimme ruman ilman vuorostamme mukana takaisin... Emme kuitenkaan ota kaikkea syytä niskoilleemme!

Kuumeinen valmistautuminen Baselin Europatreffen-viikkoon huipentui panikinomaiseen juoksenteluun kaupoissa vielä lähiötä edeltävänä päivänä. Se iltapuku piti vielä löytää... Fredalta käytettyjen vaatteiden putiikista löytynyt kolttu pelasti koko lähiötä edeltävän päivän.

Olin etukäteen päättänyt, että matkaan on helpompia lähteä ilman minkäänlaisia ennakko-odotuksia.

Bunkkerin sisäänkäynti

Melkein onnistuin. Olin kuullut aikaisemmissa kokouksissa käyneiltä muka-vita Suomen klubilaisilta kertomuksia muiden maiden mukavista ihmisiä. Jälkikäteen voi huolletta todeta että valtauvaan mukavia ihmisiä kaikki tyynni.

Katja & Teemu:

Ensimmäisen Basel-suunnittelukokousen jälkeen tuntui, että matkaan on vielä älyttömän pitkä aika. Kaikkien kiireiden keskellä valmistautuminen jäi viimeipäälle ja Teeman puku (lauantain juhlalla varten) pesulaan. Parempi myöhään kuin ei silloinkaan - mottomme toteutti taas itsään. Katjan iltapuku oli sentään ajoissa valmis, sitä ei tarvinnut ommella kuumaisesti viimeisenä yönä. Sunnuntaina Joannan välistämä tekstiviesti Baselistä – Det blir spännande att sova här... herätti viimeisetkin perhoset vatsassa. Mikä ihme on tämä väestönsuoja jossa on tarkoitus yöpyä?

Maanantaina 17.5.2004 paloilin siis Helsinki-Vantaalla kapsärkeineen lähdössä kohti elämäni ensimmäistä pitkin taapaamista Baselissa. Matkakumppanini Arja, Liisa, Joanna, Mia, Katja ja Teemu löytyivät tuota pikaa, lentokin taisi lähteä suht ajallaan ja lentomatkalla suunniteltiin junamatka Zürichistä Baselille. Hyvin meni. Perillä Baselissa illansuussa. Jalkaisin rautatieasemalta, jossa saimme jo ensimmäiset kokousmateriaalit, "tuntolevyt", kartat jne., sitten kohti majapaikkaamme bunkkeria, josta ensishokin laannuttua muodostui paitsi meille sen asukkaina myös muille hienoissa hotelleissa asuville "pitkille" suorastaan legendaarinen tutustumiskohde ja kansainvälinen kotipesä.

Pikaisen vaatteidenvaihdon ja matkavaroiden bunkkeriin jätön jälkeen kiirehdimme kohti country-illan pitopaikkaa ravintola Kentucky Saloonia, jossa suuri osa ihmisiä taisi olla jo paikalla meidän sinne saapuessamme. Rivitanssia, siankykeä, grillattua maissia, olutta sekä tutustumista muiden maiden "edustajiin"

Luxux-majoitus lavitsoilla

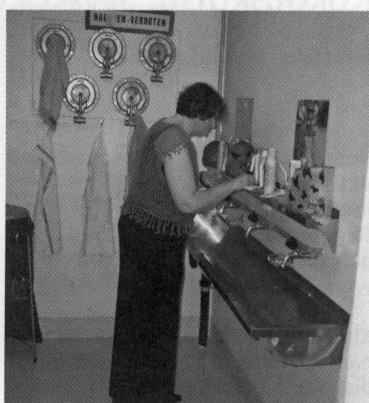
ravintolassa sekä bunkkerissa oman porukan illanviettoa – ja nukkumaan.

Katja & Teemu

Olimme lentokentällä ajoissa! Kävimme jäätmässä matkavarat lähtöselvitykseen, haahuillimme hetken aulassa ja sitten näimme Liisan, muukin porukka saapui paikalle pikkuhiljaa. Kun matkavakuutukset oli otettu ja valuutat vaihdettu oli aika siirtyä passintarkastuksen kautta odottamaan konetta. Lentomatka sujui kivuttomasti, maljojakin taidettiin nostaa matkan kunnaksi. Zürichin kentällä matkavararamme oli jo nostettu pois hihnalta kun menimme niitä hakemaan. Tehokkaita nuo Sveitsiläiset! Junamatkan ja ilmoittautumisen jälkeen lähdimme suunnistamaan kohti Dormitorya eli Bunkkeria. Sinne oli paikallisten mukaan helppo löytää, mutta teimme varmuuden vuoksi muutaman mutkan matkalla. Lopulta Bunkkerin sisäänkäynti löytyi tietöiden ja ajoluiskien välisistä. Taisimme hieman olla liikenteenkin tukkona keskellä katua kun tutut tervehtivät toisiaan.

Ilta Kentucky Saloonissa sujui leppoisasti, Amerikkalaiset, joiden pöydässä istuimme illallisen ajan, kyselivät paljon Suomesta ja klubin toiminnasta, yritimme parhaamme mukaan vastailla kysymyksiin. Salunaan illan pääteeksi pidettiin Bunkerissa pienet juhlat ja tutustuttiin toisiimme. Onnekki kaikilla oli nimilaput kaulassa, uusia nimiä ja naamoja näkyi siihen tahtiin että pääkopian kapiteetti oli nopeasti käytetty.

Tiistaina starttasiimme aamaisen jälkeen kohti uusia seikkailuja; busseilla kohti postikorttimaisemia ja kauniita pikkukylilä. Rochessa pysähdyttiin kuulemaan paikallista pelimannimusiikkia ja nauttimaan prosentitonta sangria/punssia, minkä jälkeen matka jatkui kohti sievä pikkukaupunkia niemeltä Twann peilityynen kuvankauniin Biel-järven rannalla. Joannan ja ruotsalaisen Annan vietimme siestaa järven rannalla ja filosofimme elämän kipeistäkin asioista. Helteen poltellessa ihoa jatkoi-

Peltipeili ja aallas yhteisessä kylppärissä

me kohti historiallista Murtenin kaupunkia, jonka linna, historiallisen kaupungin muuri ja upeat järvimaisemat tekivät vaikeutuksen. Solothurnin viettävän pikku kaupungin vanhan kaupungin alue muodostii puiteet illalliselle ravintola Kronessa, jossa pääsimme osallisuksi saksalaisten vimmasta suomalaisista euronikkoja kohtaan. Kysyntä oli kova...

Katja & Teemu

Aamulla herärys oli julman aikaisin. Bunkkerin suihkuihin pääsi jonottamatonta ja Bunkkerin sympaattinen "isäntä" Markus tiimeineen oli valmistanut meille aamiaista. Markus pitikin meistä hyvä huolta koko viikon. Kun tulimme aamulla ulos Bunkerista viereisen katutyömaan työmies meinasi ajaa työoverinsa jaloille sellaisella ruohoneleikkurin näköisellä katutasoittimella. Ilmeisesti hänen häämästyti seurueemme kokoa ja koonpanoa, noin 10 henkeä, pituutta 182-218 cm, ihmisiä jotka huutelivat toisilleen suomea, englantia, hollantia ja ruotsia. Puhumattakaan siitä että tulim-

me ihan oikeasti maan alta keskelle kau-punkia.

Bussimatk sujui rattoisasti saksankielisin selostuksin (englanninkielisessä bus-sissa ei ollut tilaa) mutta onneksi paikalta löytyi muutama henkilö jotka tulkkasi-vat meille tärkeimmät kohdat englanniksi. Myös bussin opas, paikallinen klubilainen, teki parhaansa ja herätti yleistä hilpeyttä kertomalla flying Mickey Mou-sesta, kun ei muistanut mikälepakko on englanniksi.

Ravintola Kronessa meillä oli ilo nauttia englantila-saksalaisesta pöytäseurasta kertoen milläista on Suomessa ja kuinka yöpyminen Bunkerissa sujuu. Jostain syystä tämä englantila-saksalainen mies oli aina nähdessämme kovin huolisaa sitä että suihkuja oli Bunkerissa vain kaksi kappaletta.

Ennen illan katujuhlaa tutustuimme vielä Leibstadtin ydinvoimalaan, joka todella oli monituntisen kierroksen väerti. Lauhdevesitorissa vierailu oli varsinaisen kokemus. Oppaamme, sympaattinen hollantilaissyntyinen kolmekymmenvuotisen uran voimalan leivissä tehtyti mies totesi, että harvemmin heillä näin pitkiä vieraita käy. Samaan hengenvetoon hän totesi, että kyllä hänenkinkoisellaan miehellä (163 cm hattu päässä) on vaikeuksia löytää sopivia pitkiä housuja.. ja sitten naurettiin... .

Partiolaisten järjestämä katujuhla Liestalin kaupungissa, jonne myös vapaapäivän viettäneet olivat löytäneet, oli hieno päätös keskiviikolle. Katujuhlassa syöti ja juotiin hyvin, kuuneltiin rytmiikästä puuhallin- ja rumpumusiikkia, tanssittiin ja lopuksi laulettiin nuotion ympärillä tuttuja nuotiolauluja. Tunnelma oli lämmin ja nuoret partiolaiset näyttivät nautivan seurastamme. Myöhempmin illalla tapasimme samana iltana Baseliiin saapuneet Paulin Hollannista ja Lonen Tanskasta sekä nautimme hauskasta seurasta pienemmällä porukalla.

Illan partiolaisjuhla oli huика. Partiolaiset tarjosivat maksua vastaan ruokaa ja juoma, ja juhliin esitymään tullut rumpu-puhallin orkesteri oli ihan käsittämättömän upea kokemus. Katujuhliissa syntyi myös suomalainen hölkynköllyn lentoyhtiö joka lennättää asiakkaitaan varpu/katuluudilla.

Ja sanomattakin on selvää että illan kau-punkikerroksen jälkeen Bunkerissa juhlittiin taas.

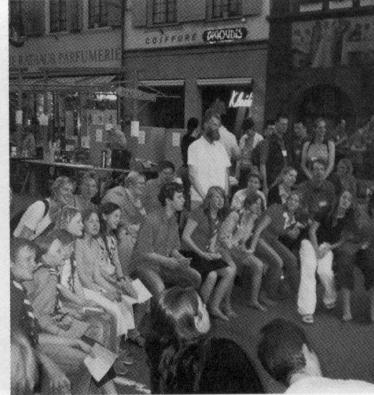
Torstai käynnistyi kerrossängystä kom-puroinnin jälkeen mallikkaasti. Ilmas-tointiputkien takia vaati öinen vessassä-käynti ylädivaniiltani käsini (kerrossänky-rivin kolmas ja ylin kerros, jonne kukaan "huoneistommme" naisista ei minun lisäksi yritynytkään kavutta) melkoista akrobatisaa – valokatkaisija, se ainut, kun sijaitsi alhaalla oven piessä enkä ollut älynnyt ottaa taskulampuppa mukaan. Jalkani olivat kuin pahemmankin lähi-taistelun käyneellä bunkkeriviikon jäljiltä – erivärisiä mustelia kintut täyntä... .

Bunkkerimakarena illan limudiskossa

Jonotanssia kadulla

Partiolauluja iltanuotiolla

Keskiviikkona suuntasimme ruotsalaisen Annan kanssa muiden suomalaisten viettääessa "vapaapäivää" kohti muinaisia roomalaisasutuksen raunioita Augusta Rauricassa. Mielenkiitoisessa kansainvälistessä seurassa riitti juteltavaa ja tutustuin taas uusiin mukavia ihmisiin. Olutpanimon kantiinissa nautitin lounaan lomassa hämmästyivät saksalaiset pöytäkumppani kertakaikkaan kun en väittämättä ollutkaan heidän kanssaan samaa mieltä siitä, että Suomessa pääasiallisesti syötäisiin poronlihaa, perunoita ja lantua, kun muuta meillä ei kuulemma oikein ole. Näin esitti eräs saksalaisherra, jolle mielelläni kerroin, että Suomessa on kasvihuoneita, joissa viljellään mm. ihan kurkkua ja tomaattiakin ja että muttaakin lihaa kuin poronlaista kaupoistamme kyllä löytyy. Saksalainen Jochen hämmästytti minut suomalaisen musiikin tietämyksellään. Kysymyksiä riitti Nighthwishiin tuotannosta aina Sibeliukseen saakka. En tuntenut puoliakaan hänen mainitsemistaan suomalaisista ambient-bändeistä -kyllä hä-vetti!

Katja & Teemu

Aamupäivä olikin tänään vapaa. Saimme nukkuu hieman myöhempään ja nauttia taas Markuksen laittamaa aamiaista. Muutimme Bunkerin kerrossängyissä kerrostaa alemmaksi nukkumaan. Uusi tukikohtamme oli keskikerroksessa. Tar-koituksenamme oli tehdä tilaa ranskalaisille joiden pitä saapua bunkkeriin torsaina, mutta jonkin väärinkäsityksen seurauskena he ottivatkin käyttöönsä ihan oman huoneen eivätkä tullet meidän kansainväiseen huoneeseen. Bunkerissa oli varattu yksi huone naisille, yksi miehille ja yksi mixed eli sekahuone. Kaikille Bunkerissa yöpyville oli varattu 2 kpl sänkyjä. Ja niitä sänkyjää toisiaan olin seinänmittaisesti kolmessa kerrokseissa. Kerroksien vaihdon jälkeen teimme pieni ostoskerroksen Baselin keskustaan. Suomalainen porukkamme sai hollanti-laisen ja ruotsalaisen vahvistukseen mu-kaan ostoksille. Kävimme myös hake-massa täydennystä Bunkkerijuhlien jouma ja ruokavarastoihin.

Torstaiaamupäivän Baselin kaupunginjohtajan isännöimä vastaanottotilaisuus kaupungintalolla toi paikalle runsasta "pitkiä" eri maista. Amerikkalainen Joseph romaniaisyytisen tyttöystävänsä kanssa osoittautui varsinaiseksi kielineroksi. Puhui suomeakin ilman minkään-alaisista aksenttia. Vastaanotolta kiiru-hdimme kohti joenrannalla sijaitsevaa viihtyvää ravintola, jossa käynnistyi koko Europatreffenin varsinainen asiaosuuus, Euroopan klubien yhteisen klubin ko-kous, jonne kovin monen maan edusta-jat olivat kuka mistäkin syystä jättäneet tulematta paikalle. Mitään tärkeitä pää-töksiä ei voitu tehdä koska kokous ei ollut äänivaltainen. Ja niitä tärkeitä pää-töksiä odottavia asioita oli listalla ollut. Pettymys oli kouriintuntuva myös meidän kokousta katsojen roolissa seuraavien joukossa. Tärkeiden asioiden käsítely siirtyi vuodella Edingburghin koko-ukkessa touokuussa 2005 käsitetäviksi. Miten tällaista voi tapahtua, mietin it-sekseni. Uudistuksia tarvittaisiin, täästää olimme kaikki yhtä mieltä.

Bunkkerissa vaatteidenvaihdon jälkeen takaisin joenrantaravintola Basel Volkshausiin, jossa käynnistivät tervetulojullisuudet ja -illanvietti. Ilta oli ollut lähimain täydellinen ilman elämänsä todennäköisesti huonoista päivää poteavaa tarjoilijaa, joka mm. lätkäsi minulle vierustoverini Klaasin luottokorttilaskun ja ärjen kehotti minua kuittaamaan sen, mitä en tietenkään tehnyt. Aterioinnin jälkeen siirryimme välillä ulos sinne meitä varten järjestettyöhjelma seuraamaan. Jälkiruan jälkeen ilta jatkuikin sitten tanssin merkeissä. Tanssia sai niin kauan kuin suinkin jaksoi. Muusikki oli loistava! Korkokengät jalassakin olin porukan lyhyimpä (182 cm). Tämöisen havainnoin mahtavan terapeuttista vaikeutta ei kaltaiseni ihminen, joka on elämänsä aikana tuntenut olonsa usein epämukavaksi pituutensa takia, usko ennen kuin sen todella kokee.

Joka päivä saapui kokoukseen uusia osallistujia ja näin myös bunkkeriimme uusia asukkaita; jotkut osalle mestä vanhoja tuttuja kuten Paul Hollannista ja Lone Tanskasta, jotkut aivan uusia kasvoja kuten mukava Susan Englannista. Sopu antoi sijaa ja välillä maanalaisessa bunkkerissamme yhteiselon hieman ki-

kokouksissa ollut aika hurjaa kun kaiken on pitänyt saada esittää oma näke-myksensä käsiteltäväänä olleisiin asioihin. Tällä kertaa kokousessa ei ollut tarpeksi jäsen maiden edustajia paikalla, mikä tietysti vaikutti myös kokouksen ilmapiiriin.

Illallisella ehdimme hieman leikkiä pöytäkoristeilla, keskustella silikonirinnoista ja pitää muutenkin hauskaa. Etukäteen mietittyä kulttuurierea humorointiusaosoittautui ihan turhaksi huoleksi. Tai sitten pitkillä ihmisiillä on ihan oma humorointijansa. Kaikki käytännön pikkuhilat, englanniksi käännetty kaksimieliset jutut ja tilannekomikka jaksoivat naurattaa monikansallista ryhmäämme.

Perjantaina meitä koko viikon suosinut sää käensi meille selkänsä. Vesigateessa ajoimme Baselista kohti Arth Goldaua asemaa, josta nousimme junaan, joka vei meidät kuvankauniiden maisemien halki kohti Rigi-vuorta, "vuorien kungatarsta". Mukana seurasivat myös sveitsiläisen Coop-kuluttajalehdet (vastaa Pirkka-lehteä) toimitaja ja kuvaja, jotka ottivat kuvia mm. jaloistamme – junan penkeillä vastakkain istumisen näillä jal-

Katja & Teemu

Rankka retkipäivä taas edessä. Bussimatkat menivät torkkuun ja jutellen. Jyrkissä vuorenrinteissä laiduntavia lehmää katsellessa tulii mieleen, että niillä on pakko olla erimittaiset jalat, oikealla puolella pidemmät kuin vasemmalla, ei siellä muuten voi pysyä pystyssä. Muutentkin Sveitsin uskomaton vehreys jaksoi ihastuttaa suomalaiseen luontoon tottunutta matkailijaa.

Seurueettamme kuvamaan tullut pieni tumma heppu sai nopeasti lisänimen gigolo. Arvailujen varaan jää mitä hän mietti kun junassa matkalla vuoren rinnettä ylös ja alas lauletti läpi kaikki lalut joihin tiesimme kuka omalla äidinkielellämme sanat. "Yllättää" tähän laululujen kokoelmaan kuului paljon lastenlauluja.

Luzernissa käytin hieman katselemassa kaupunkia ja syömässä jättikokoista pizzaa. Lisäksi täydennettiin taas juoma/ruoka varastoa iltaa varten. Illan Bunkerpartyt olivatkin sitten osallistujämääritään suurimmat meidän oleskelumme aikana. Sana juhlista oli kiertänyt Eu-

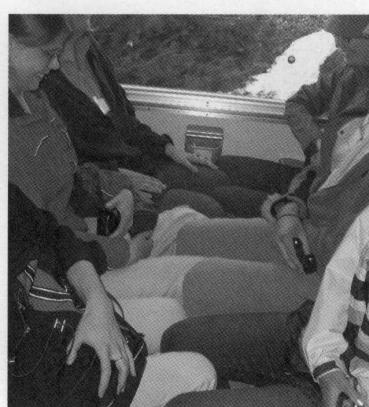
Alppinäkymiä sumussa

ristyessä viljeltiin humororia. Jopa etukäteen (olemattoman ranskan kielen taito) takia) huolestuttaneet parikymmentä ranskalaisista kanssa-pitkää sulautuvat joukkoon pienien alkulämmittelyn jälkeen.

Katja & Teemu

Aamupäivä oli meillä vapaa, vietimme sen Bunkkerissa makoillen, jutellen muiden paikalla olevien kanssa ja koitimme vähän laittaa tavarointamme (taas) pienempään tilaan. Kaaosteoria hallitsi elämäämme tälläkin, tavarointamme löytyi vähän ympäriänsä. Onneski Bunkkeriin oli tullut mukavaa porukkaa asumaan eikä tarvinnut huolehtia siitä, että joku pitkäksi keräilee muiden omaisuutta taskuihinsa.

Lähdimme ratikalla kohti kokouspaikkaa. Tällä kertaa itse kokous olikin varsin rauhallinen, mutta se ei ollutkaan pää-tosvaltainen. Olimme nimittäin kuulleet juttuja siitä, että meno on välillä näissä

Jalat mahtuivat sittenkin junaan

kojen pituksilla on haasteellinen tehtävä... Kuvaaja, lyhyt tumma mies kertoi, että "hauska juttukeikakokemus, vaikka niska onkin todella kipeä kaikesta ylöskatsomisesta".

Lounaan nautimme ravintolassa Rigi-vuoren laella. Lounaan äärellä ideoitiin innokkaasti kaikkien aikojen ensimmäisen Suomessa 2010 järjestettävän Euroopatreffen ohjelma jo melkein valmiiksi. Ideoita riitti! Matka vuorenrinteestä alas Luzern-järven rantaan sujui laulamisen, nauramisen ja hauskanpidon merkeissä. Laivamatka Vitznausta Luzerniin kaupunkiin kuvankauniilla Luzern-järvellä kövassa sateessa antoi vain aavistuksen siitä upeudesta, jossa nämä maisemat varmasti kirkkaamalla ilmallä näyttäytyisivät.

Loppuista sujui kertakaikkisen hauskassa puolalais-ruotsalais-tanskalais-hollantilais-englantilaisessa seurassa ja huipentui bunkkeribileisiin, jonne saapui juhlijоita lähestä ja kaukaa. Taas tanssittiin, juteltiin ja naurettiin!

Hölkynkölky Airwaysin eka kone

rooppa-treffi osallistujien keskuudessa joen saimme paljon vierailijoita. Esitellimme Bunkkeri, ja sen kahta kuuluisaa suihkua, kaikille jotka eivät olleet vielä Bunkkerissa käyneet. Illan aikana tanssittiin taas hieman lisää Macarenaa ja Ketchup-songia sekä kaikkia muita disco-klassikoja, syötiin sipsejä ja muuta pikkuaposteltavaa, juteltiin ja ennen kaikkea pidettiin ihan älyttömän hauskaa. Suuren suosion ja huomion herättivät oranssit, puhallettavat kruunut jotka hollantilainen Robert oli tuonut mukaan Sveitsiin. Kruunut päässä juhlimme kuin kuninkaalliset, tosin juhlamme eivät olleet ihan niin muodolliset. Illalla bileitten lomassa kerättiin kolehti bunkkerilailta Markuksen lahja varten.

Lauantai sujui levon ja illan tanssiaisiin valmistaumisen merkeissä. Sveitsiläiset ovat melko hillityä joukkoa, mutta lauantaina illansuussa nostessamme armaasta bunkkeristämme iltapuuvuissamme ja korkokengissämme kohti ratikkapysäkkiä, nään ihan kirjaimellisesti loksahtaneita leukoja normaalipituisen pailallisen väestön piirissä.

Joku arvustelti kyseessä olevan ehkä pii-lokameran, toinen kyseli että mistä te siihen oikein tulit ja kolmas oletti että koripallojoukkue on ainut sellais tämä-kokoisen hujoppien ilmostymiselle mai-semia pilaamaan. Vielä ennen pää-totanssiaisia saimme mm. me suomalaiset ilon ja kunnian olla mukana ruotsalaisystävästämme Annasta kertovan dokumenttiohjelman kuvauksissa. TV-ka-meroiden loisteessa pasteeräsimme juh-lakoltiussamme Hotel Panoraman ylimmän kerroksen näköalabaarissa kuin mitkäkin filmitähdet. Mukavaa oli! Ohjelmasarja, johon Annaa (190 cm) kuvattiin, kertoo erikoiskokoista ja -näköisistä ruotsalaisista ja heidän elämäänsi. Anna on sarjan ensimmäisen jakson keskushenkilö ja ohjelma tulee ulos Ruotsin tv:stä joskus vuoden 2005 alku-puolella.

sä seuraavana päivänä vääjäämättömästi koittavaa eron hetkeä.

Bunkkerissa vietetyn viikon aikana en voi sanoa nukkuneeni ruhtinaallisesti, mutta eihän Baseliin nukkumaan tultukaan! Bunkkeriasuminen vaati veronsa, mikä tarkoittaa, että kahdenkymmenen naisen huoneessa oleva putkilampu sytyy pääni päällä kerrossängyn ylimmällä eli kolmannella tasolla joka ikinen kerta kun joku meni yöllä vessaan. Ilmasto-putkissa kuului pääni yläpuolella melkoista räminää, ilma tuntui väillä loppuvan kesken ja ihmisiin lähtee hei-dän nukkessaan myös erivoimakkusisia ääniä. Saksalaiset heräsvät föönaamaan tukkaa korvani juureissa ynnä jut-telemaan kello kuudesta aamulla. Mutta mitäs pienistä, jokainen sopeutui tilanteeseen parhaaksi katsomallaan tavalla.

Katja & Teemu

Lauantai, odotettu ja pelätty päivä eli viimeinen ilta yhdessä. Aamiaisen jälkeen lähdimme kaupungille, osa porukasta meni uimahalliin uimaan ja suihkuun välttääkseen Bunkkerin sulkujonon. Kolehtina kerätyllä rahoilla haettiin Markukselle "ruokapaketti" johon kerättiin

kuvaelman / mielenosoituksen ja tanssia paikallamme Macarenaa, kunnes Teemu rohkaisi mieleni ja meni toivomaan ilan esiintyjältä hieman menevämpää musiikkia. Ja kyllä sitä sitten tulikin, lau-laja veti bändinsä kanssa kaikki toivotut kappaleet ja usean encoren jälkeen jou-tui lähetemään pois lavalta kun tulit ilmoitus ettei juhlapaikka pitäisi sulkea ettei työntekijät pääsevät kotiin.

ilan aikana esiintyi myös huikkean suosi-on keskuudessamme saavuttanut rum-pu-puhallin orkesteri, tällä kertaa heillä oli päällään sinihopeat kaavut ja naami-ot joissa tuikkivat punaiset led-valot. Tässä juhlassa palkitsimme myös Mar-kuksen keräämällämme ruokapaketilla. Yöllä pidettiin Bunkkerin viimeiset juhlat jotka ilmeisesti jatkuvat klo 6 saakka aa-mulla. Tehokkaana juhlien typistäjänä tosin toimi lappu jossa ilmoitettiin että Bunkkerista pitää poistua klo 10 men-nessä ja tavarat pitää hakea viimeistään klo 15:00.

Pitkien naisten kädenväännön mestari Minna kukistaa Suen

Valmiina juhlimaan. Filmitähti Anna keskellä.

Uskomattoman hieno tanssialta käynnytisti arvokkaasti upeiden pitkien miesten ja näyttävien juhla-asuisten naisten saapuessa pikkulihja paikalle. Ohjelmaa riitti joka lähtiön, ruokapöydät oli kauniisti katettu ja ihmisten tuntuivat viihtyväն. Jokaisen osanottajamaan jäsenet esiteltiin maittain erikseen. Suomen delegaatioikin sai lisävahvistusta kun Timo liittyi seuraan. Koko illan soittonut orkesteri oli loistava, erityisesti laulusolisti, joka vihoviimeisen ylimääräisen (niitä oli monta!) yön tunteina laulettuaan liikutti itsekin kyyneliin kiitellessäänei meitä unohtumatonta illasta.

Tanssia todella sai. Amerikkalainen vanhempi herrasmies tuli hakemaan minua jopa polkalle, jota en hänen onnekseen tanssi juulisilla paikoilla, varsinkaan piikkikorot jalassa. Tyydyimme polkahtavaan sinne tänne askellukseen. Illan kuluessa taisin tanssia tiputannissa, ripaskaa, rivitanssia, twistia, valssia, tangontapaista ja mitä niitä kaikkia mahtoi ollakaan. Yhteinen hauskanpito kääntyi jossakin vaiheessa haiseudeksi itse kunkin mietties-

mm. suomalaista näkkileipää, ruotsalaista vodkaa ja espanjalaisista punaviniinä. Katja ja Joanna riehuivat päivän kaupungilla etsien kynsilakkaja ja muita tuiki tarpeellisia varusteita illan juhlaan varten, sekä tulisia kotimaassa odottaville työkavereille ja kummilapsille.

Kun olimme shopanneet tarpeeksi palasimme bunkkeriin valmistaumaan iltaa varten. Suihkuunkin pääsi ihan jonottamatta. Sitten vaan huikset ojennukseen (kiharalle) ja meikkiä naamaan. Suurin osa valmistelusta tehtiin Bunkkerin olo/aamiais-huoneessa joten juttuseurasta ei ollut pulaa. Ja vaikka aikatalu olikin valmisteluille lopulta hieman kireä oli silti aikaa pitää hauskaa kaikkien uusien tuttavuuksien kanssa.

Lähdimme täydessä iltapukuvarustukses-sa kohti Hotellia jossa Annaa kuvattiin. Olimme siellä tunnin verran ja siirryimme sitten varsinaiselle juhlapaikalle. Hieman nihkeästi juhlat lähtivät käyntiin, ehdimme pitää pöydässämme hiljaisen YMCA

Sunnuntaina, lähtöaamuna, oli tunnelma kiireinen ja apea. Hyvästelyjä, pakkaamista, keloon katsomista. Ehdimme ajoissa jäähyväistilaisuuteen. Kyläilykutsuja saataa, osoitteita, sähköpostiosoitetta ja puhelinnumeroita vaihdetaan. Tu-lee lähdön hetki. Halauksia uusilta ystä-vilttä – ja sitten kynneleet, joita riittää.

Uskomaton viikko, uskomattoman hie-noja ihmisiä, ystäviä ja kuka tietää mitä kaikkea muutakin. Fyysisesti täysin uupuneena mutta henkisesti vuosia nuortuneena palasimme koti-Suomeen. Kelloni jää Sveitsin aikaan, seuraavana aamuna nukuin pommiin ja unohdin tyystin, että olisit syntymäpäiväni.

Minna Tappola

Katja & Teemu

Sunnuntaina matkasimme hiljaisina jää-hyväistilaisuuteen. Hyvästelimme lukuisat uudet ystävämme sekä muun suomalaistoukon, meillä oli liput myöhemmälle lenolle. Niinpä ehdimme vielä syömään

jatkuu seuraavalla sivulla...

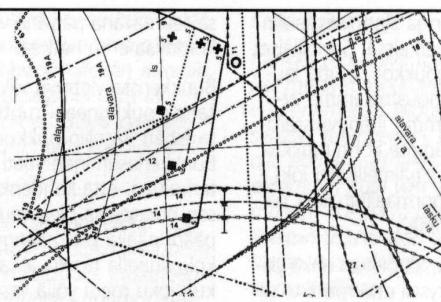
Heidi Wikar on vuoden 2004 Nuori Suunnittelija

Helsingin Muotimesujen yhteydessä 10. kertaa järjestetyn Vuoden Nuori Suunnittelija -kilpailun on tänä vuonna voittanut vaatesuunnittelun opiskelija Heidi Wikar, 23, Taideeoliisesta Korkeakoulusta. Voittotyön vahvuudet ovat monipuolisuus ja käytännöllisyys, glamourin tuominen arkeen sekä yksivärisen materiaalin hieno hallinta. Suomen Messusäätiö luovuttaa voittajalle 5 000 euron kannustuspalkinnon Muotimesuilla 22. elokuuta.

"Fillarill -mallisto on suunniteltu keskivertoa pitkäraajaisemille ja atleettisemille naisille, joiden on lähes mahdotonta löytää kauniisti istuvia, naisellisia vaatteita massatuotannosta", sanoo itsenkin pitkähuiske (183,5cm) ja urheilijavartaloisen Heidi Wikar. "Mielestäni vaatteet eivät saisi määräätä ihmisen muotoa, vaan niiden tulisi muotoutua ihmisen ylä tämän parhaita piirteitä ja persoonaa korostaa. Kilpailutyössäni halusin pehmentää atleettisen naisen yleensä suorahkoa vartaloa vaatteiden naisellisia leikkauskia lioittelemalla." Fillarill -asullaan Heidi Wikar haluaisi myös helpottaa kiireisten bisnesnaisten arkeja ja kannustaa heitä ekologiseen hyötyliikuntaan.

"Inhoan nykypäivän tavarapaljoutta ja materialismia. Vaatesuunnittelijana näen tässä haasteen suunnitella niin hyviä ja ajattomia tuotteita, että kuluttaja tytyisi vähempään", Heidi Wikar sanoo. "Inspiraationa saan luonnon muodoista ja väriestä - rakastan taivasta, aavaa merta, tunturimaisemaa ja pohjanmaan lakeuttaa."

"Alan valinta oli luonteva, koska olen pienestä pitäen askarrellut ja ommellut. Jo ala-asteikäisenä ompelin itselleni vaatteita, koska olin liian pitkä löytääkseni kauppojen lastenosastoilta sopivaa päälle pantavaa. Toisaalta pukeuduinkin

Kaavoituskurssi Helsinkiläisille

Oletko kiinnostunut saamaan itsellesi sopivat peruskaavat?

Nyt tarjoutuu oiva tilaisuus osallistua ja oppia kaavoituksen niksejä. Saat tehtyä itsellesi housujen ja kotelopuvun kaavat, joista kuosittelemalla voi tehdä lähes mitä vain. Ensimmäisen kertanjo 6-7.11. klo 10-14 Kivenkolon asukastalossa Kivikonkaari 11. Kurssin vetää Pauliina Lyttikä.

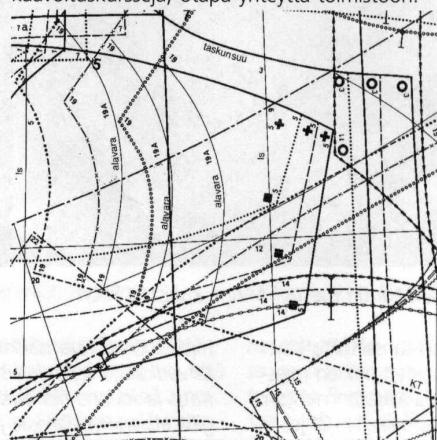
Mukaan mahtuu 10 ensinmmäiseksi ilmoittautunutta osallistujaa.

Kurssimaksu 5 euroa/henkilö, joka sisältää materiaaleja.

Ilmoittautumiset toimistoon joko sähköpostilla tai puhelimitse.

Kurssi järjestetään Helsingin kaupungin sosiaalivilaston tuella, ja on tarkoitettu Helsinkiläisille.

Mikäli jossain muualla halutaan järjestää myös kaavoituskursseja, otapa yhteyttä toimistoon.

...jatkuu edelliseltä sivulta

lounasta Baselissa. Seurueeseemme kuului pitkiä ihmisiä Ruotsista, Tanskasta, Puolasta ja Englannista. Meno oli jo aika väsynnytä ja meillä oli hilittömän hauskaa. Lopulta oli pakko palata Bunkkeriin hakemaan tavarat ja hyväställä ensimmäiset ihmiset ryhmästämme.

Menimme junalla Baselista Zürichin lentokentälle, jätimme englantilaisen Suen matkalla Zürichin keskustaan. Lentokentällä hyvästelimme lentojen lähiessä vielä puolankoneeseen menijät sekä rotsalaiset. Kun koneemme laskeutui Helsinki-Vantaalle ihmettelimme vain kuinka tasaista täällä Suomessa on, nopeasti

sit tottui katselemaan Sveitsin vuoristomaisemaa.

Tällaista matkaa on ihan mahdoton tyhjentävästi kuvalla sellaiselle henkilölle joka ei itse ollut mukana reissussa. Sveitsistä maana ei ehtinyt saada juuri minäänlaista kuvaa kun huomio väkisinkin keskittyi mukana olleisiin ihmisiin ja yhteiseen hauskanpitoo. Suurin osa muistoista on tapahtumia ja sattumisia matkan varrelta, tilannekomikkaa ja väärinymäryksistä johtuneita makeita nauruja. Toisin kuin monet saattavat luulla myöskään pituus ei ollut ratkaiseva tekijä, kukaan ei katsonut pahalla sil-

mällä sitä että olet "lyhyt" (Katja 183 cm). Toki itse tuli huomioita se että kuuluvat joukon lyhyimpään ihmisiin, mutta ei sitä muiden kohtelusta huomannut. Kysymyksiin: "Millaista siellä Sveitsissä oli?" on joutunut vastaamaan: ihan hullua, älyvapaata, raskasta, joskus surullistakin, terapeuttista, henkisesti kasvattavaa, kummallista, ihanaa. Tätä listaa voisi jatkaa loputtomia, parasta on kokea koko juttu ihan itse. Edinburgh here we come!!